

nam zastavljali uganke. Poučili so nas o lepem odnosu do narave, varnosti in zdravju. Sledilo je še malo hoje. Opozvali smo železniško postajo, vlake ... Ustavili smo se na pokošenem travniku, se odpočili, si potešili lakoto in žejo ter poklepetali. Otroci so z zanimanjem opazovali staro vojaško utrdbo, ki se je mogočno dvigala pred nami. Tam sta nas pričakala alpinista Peter in Marko in nam predstavila opremo in plezanje. Z vrha sta nam prinesla culice s spominskimi klobučki in bonboni ter nas razveselila z njimi. Sonce je že zašlo, ko smo se polni novih vtisov vrnili na železniško postajo. Tam so nas čakali starši. Preživeli smo lepo in prijetno popoldne, spoznavali novo okolico, doživljali naravo z vsemi čutili ter spoznali gorske reševalce in alpiniste ter njihovo delo. Drugo leto bo srečanje potekalo v Tolminu.

Mentorice planinskih skupin iz vrtca Most na Soči

Odprt prenovljen zgornji del Koželjeve poti

V nedeljo, 22. junija 2008, je Planinsko društvo Kamnik ob svoji 115-letnici slovesno odprlo prenovljeno Koželjevo pot ob Kamniški Bistrici. Po kulturnem programu na Iverju, to je na koncu kamnoloma kalcita v Stahovici pri Kamniku, so se udeleženci v spremstvu planinskih vodnikov PD Kamnik odpravili po »zgornji« obnovljeni poti v Kamniško Bistrico. Koželjeva pot, poimenovana po znanem kamniškem planincu, predsedniku PD Kamnik, vodji GRS Kamnik in slikarju gora Maksu Koželju (1883–1956), povezuje Kamnik s Kamniško Bistrico. Pešpot je že po prvi svetovni vojni nadelala Kamniška podružnica SPD; slovesna otvoritev je bila 27. junija 1927. Zgornji del od Iverja do Kamniške Bistrice je bil v letu 2007 in v začetku 2008 popolnoma obnovljen. Kamniški markacisti so namenili popravilu poti veliko ur prostovoljnega dela. Opravili so zemeljska dela ter čez potok Korošico postavili nov most in še 16 novih mostov na vsej poti. Narejene so bile stopnice iz kostanjevega lesa v do-

Pot se je imenovala tudi »Kamniški mostgar« (1935)

lini Korošica, obnovljena in postavljena pa so bila tudi razna varovala. Pot je na novo markirana in opremljena s smernimi tablami. Dolga je 8 km, zanjo pa potrebujemo 2,5–3 ure hoje. Če pot začnemo v Kamniku, si hojo podaljšamo za 1,5–2 uri. Ob tej priložnosti je PD Kamnik izdalo lično zloženko z opisom zgodovine in sedanjim potekom poti. Lepa in slikovita pot ob Kamniški Bistrici si vsekakor zasluži naš obisk.

Irena Mušič

In memoriam

Meta Rojnik

18. 2. 1940–24. 5. 2008

*Včasih moram poiskati te strme poti,
moram položiti nanje svoje roke
in stkati čudno lepe vezi,
moram priti tja, kjer se zdi,
da besede drugače zvone
in se drugače pogleda v oči.*

Ta verz Rudija Klinarja je bil Metin moto. Napisala si ga je v svoj planinski dnevnik. Ta je bil poln žigov in zapisov o vtisih in občutjih z najrazličnejših planinskih poti. Mnogokrat je bil omenjen tudi Roblekov dom, čeprav dolgo ni vedela, kako usodno je z njim povezana. Rodila se je v Mojstrani, na Dovjem in v okolici so jo poznali kot Požgancovo Meto. Osnovno šolo je obiskovala na Dovjem, gimnazijo na Jesenicah, učiteljske v Tolminu. Prvo službo je do-

bila na Jesenicah, pozneje si je ustvarila družino in dom v Radovljici. Leta 1986 je dobila službo na osnovni šoli v Lescah in s tem se ji je izpolnila velika želja. Iz učilnic se namreč vidi naravnost na Stol na eni strani in na Triglav in Julijce na drugi. Postala je članica PD Radovljica in začela aktivno delovati v njem, bila je tajnica in članica UO. Sodelovala je tudi v planinskem krožku na šoli. Upokojila se je leta 1996 in gore so jo tedaj še bolj pritegnile. Kadar je le mogla, je šla na pohodniško ali gorniško turo, v družbi ali sama. Ljube so ji bile malo obiskane, samotne in odmaknjene gore. Rada je pomagala v mladinskem odseku, skrbela je za izvedbo planinskih taborov in tudi za najmlajše planince v vrtcih. Leta 2000 je pri urejanju nekkih dokumentov po naključju izvedela, da je bil njen oče Oskar Pogačnik, ki je padel leta 1942 kot borec Jelovške čete, nezakonski sin lekarnarja Hugona Robleka. Da, prav tistega, ki je skupaj z Jakobom Aljažem postavil temelje slovenskemu planinstvu. Morda je podedovala ljubezen do gora in narave prav po svojem slavnem predniku. Kot njegovi vnukinji se ji je posrečilo, da je kljub samotnim potem dosegla tisto bližino, ki jo utrjuje zavest neke izključne pripadnosti. Pripadnosti planinstvu.

Marsikatero življenjsko preizkušnjo je pogumno premagala, zato smo upali, da ji bo uspelo premagati tudi zahrbtno bolezen, s katero se je spopadala v zadnjih letih. V tem neenakem boju pa je bila smrt močnejša in v torek, 27. maja, smo se na pokopališču na Blejski Dobravi še zadnjič poslovili od nje. Spomin nanjo pa ostaja in v srcih vseh, ki smo jo osebno poznali, jo srečevali na planinskih poteh ali pri njenem pedagoškem delu, bo zapisana za vedno.

Ivanka Korošec

V spomin

Franci Telcer

(1918–2008)

3. maja smo se na pokopališču Barbara na Prevaljah poslovili od Francija Telcerja, alpinista, planinca, gorskega re-

ševalca in organizatorja t. i. planinskih pohodov slovenskih železarjev.

Franci se je rodil 10. novembra 1918 na Prevaljah in se po končanih štirih razredih klasične gimnazije zaposlil leta 1937 v Thurnovi jeklarni na Ravnah. Železarni je ostal zvest do upokojitve, ki jo je dočakal leta 1983 v obratnem računovodstvu. Gore je vzljubil že v otroštvu. Pri desetih letih je bil z očetom prvič na Uršlji gori. Prevaljski mladinci, ki so hodili v hribe, so se – kot prijatelji narave – včlanili v skavtsko organizacijo, kasneje pa tudi v Mladinski odsek Planinskega društva (PD) Prevalje, ki je bil osnova za nastanek Alpinističnega odseka (AO) leta 1936.

Alpinistični krst je Franci doživel v Šmohorici na Uršlji gori. Čeprav je sodil v skupino mlajših alpinistov, je leta 1939 z Ernestom Vauhonom splezal Slovensko smer v Triglavu. »To je bil moj največji podvig. Preplezati Slovensko smer je v tistem času veliko pomenilo, danes pa je seveda čisto drugače,« je izjavil pred leti.

Planinska ideja se je na Koroškem po drugi svetovni vojni spet razmahnila. PD Prevalje je dobilo v upravljanje požgani dom na Uršlji gori, ki pa so ga zagnani odborniki do leta 1948 že obnovili. Telcer je postal (in ostal dobrih dvajset let) podpredsednik društva ter načelnik AO. Že ob ustanovitvi leta 1946 pa je postal tudi načelnik prevaljske postaje GRS, na čelu katere je bil vse do smrti. Telcer je poudarjal, da se

mora moč, ki se odloči postati reševalec, zavedati, da bo imel mnogo dolžnosti, a malo pravic.

»Hribi nam gledajo skozi okna v stanovanja,« se je izrazil slikovito; »in le kako bi se jim mogli upreti?« Ni bil nasprotnik množičnosti v gorah, zato so ga boleli očitki, da so železarji na pohodih uničevali naravo, onesnaževali okolje ipd. Srčno je sodeloval pri organizaciji t. i. železarskih (zdaj jeklarskih) pohodov in se udeležil vseh 116, pripravljal pa je že 117., prvega letošnjega na Košnjak, a je žal prej omagal.

Prvi pohod slovenskih železarjev je bil leta 1970 na Triglav, z leti pa se je število pohodov povečalo tudi na štiri na leto, organizatorji (odbori iz železarskih središč) pa so izbirali različne cilje. Franci Telcer je vodil natančno statistiko in ugotovil, da je do letos na pohodih sodelovalo 38.988 ljubiteljev gorskega sveta (samo lani npr. 840 pohodnikov in pohodnic).

Skoraj štiri desetletja železarskih pohodov je dolgo obdobje, v katerem se je marsikaj spremenilo. »Zunanji videz pohodnikov je bil nekdaj popolnoma drugačen, kot je zdaj. Nekateri so bili zelo slabo opremljeni. Na prvem izletu na Triglav je bil eden od Ravenčanov celo v 'črnem gvantu' z aktovko v rokah. Kljub temu je bil tako dober hodec, da je vse prekosil,« mi je pripovedoval pred leti, ob 100. jubilejnim pohodu leta 2003, takrat znova na Triglav, ki se ga je udeležilo 317 zadovoljnih pohodnikov.

Verjamem, da bo sporočilo Francija Telcerja še dolgo živelo med 'njegovimi' pohodniki: »Želim, da bi se naših pohodov spominjali, da bi o njih pripovedovali svojim družinam, predvsem otrokom, da bi jim povedali, kaj so doživeli, kako so spoznavali naš slovenski gorski svet, in da bi se po možnosti pohodov še udeleževali.« Prihodnje leto se bodo 'njegov' pohodniki zagotovo udeležili spominskega pohoda na Uršljo goro, v čast Franciju Telcerju ...

Andreja Čibron - Kodrin

S klikom do vseh člankov naše revije vse do leta 1986!

Z veseljem obveščamo bralce, da smo na spletno stran www.pvkazalo.si postavili dodatnih 14 letnikov poskeniranih izvodov naše revije, kar nam je omogočila donacija Fundacije za šport. Sedaj je možno s pomočjo elektronskega kazala priti do kopij vseh objav od letnika 1986 do 2007 (več o tem, kako to storimo, smo opisali na zadnji platnici lanske decembrske številke). V vseh člankih je omogočeno optično prepoznavanje znakov, tako da je mogoče besedila kopirati in po želji uporabljati.

Zelo radi bi poskenirali in dali na razpolago vse letnike od prvega, 1895, zato

iščemo podpornike,

ki so pripravljene finančno pomagati.

Skeniranje posameznega letnika stane od 100 do 200 € (odvisno od debeline). Za skeniranje vsega preostalega potrebujemo še okoli 10.000 €. Če ste pripravljene pomagati k izvedbi tega projekta s prispevki od 50 € naprej, nam jih lahko nakažete na račun 05100-8010489572, sklic 0522, ali nam to sporočite na naslov pv@pzs.si.

Uredništvo